

Gf.IV.30.419/2015/4.

A Debreceni Ítéltábla a felperes neve Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Adóigazgatósága (CÍME, ügyintéző: dr. Sneider Zoltán jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Nónay & Nónay Ügyvédi Iroda (CÍME, ügyintéző: ifj. dr. Nónayné dr. Posta Zita ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2015. június 15. napján meghozott 13.G.40.042/2015/6. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és mellőzi a vagyonsökkenés 26 400 000 (Huszonhatmillió-négyszázezer) Ft-os összege után a kamatok megállapítására vonatkozó rendelkezéseket, egyebekben pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság - a fellebbezéssel támadott ítéletében - a felperes keresetének helyt adott és megállapította, hogy az alperes a ADÓS NEVE (a továbbiakban: adós) fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése után az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyona 26 400 000 Ft-tal és annak 2013. július 2. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamataival csökkent. Kötelezte az alperest a vagyonsökkenéssel megegyező összegű vagyoni biztosíték nyújtására és perköltség megfizetésére.

Az ítélete indokolásában megállapított tényállás szerint a cégjegyzékbe 2011. január 11. napján Cg.... cégjegyzékszámom bejegyzett adós tagjai 2004. augusztus 27. napjától az alperes és a házastársa, ügyvezetője pedig **D.J.A.** volt. 2006. február 10. napjától kezdődően **D.J.A.** mellett - önálló cégjegyzési joggal - az alperest is az adós ügyvezetőjévé választották. Az adós felszámolásának kezdő időpontjáig az alperes egyedül irányította a cég tevékenységét. 2012. évtől az adós nem tett eleget az esedékességkor a köztartozás fizetési kötelezettségeinek, ezért 2012. október 3. napján adóvégrehajtás indult vele szemben, amely csupán felszámolási eljárás elrendelése miatt szűnt meg.

Az adós és az **ZRT.** között 2011. február 2. napján megkötött kölcsönszerződés alapján 2013. január 2. napjától az adós az esedékes törlesztőrészlet fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

2013. március 4. napján az alperes - az adós nevében - adásvételi szerződést kötött a gyermekeivel, D.F.D.-vel és D.B.-vel, amelyben az adós eladta az alperes gyermekeinek a .../39 hrsz. alatt nyilvántartott, ténylegesen CÍM alatt található ingatlanát. Ezt követően 2013. március 12. napján az adós döntéshozó szerve elfogadta a 2012. évi beszámolót, valamint döntött 26 400 000 Ft osztalék kifizetéséről. A 2012. december 31. napjára elkészített éves beszámoló szerint az adósnak 108 811 000 Ft eszköze, ezen belül 6 766 000 Ft pénzeszköze volt, míg a kötelezettségei 103 027 000 Ft-ot tettek ki, a saját tőkéje pedig 5 014 000 Ft volt.

A 2013. január 2. napján lejárt törlesztőrészlet megfizetésének elmulasztása miatt az **ZRT.** 2013. április 2. napján felmondta az adóssal megkötött kölcsönszerződést. 2013. május 8. napján felszólította az adóst a felmondás folytán egy összegben esedékessé vált 21 620 153 Ft tartozás megfizetésére. Az adós azonban a fizetési kötelezettségének - a felszólítása ellenére - sem tett eleget.

2013. június 2. napján az alperes az adós házipénztárából fizette ki a saját és házastársa részére a taggyűlési határozat szerint a nettó 26 400 000 Ft osztalékot. Az osztalék kifizetése után az adósnak 894 056 Ft pénzeszköze maradt, az osztalék után fizetendő járulékok nem kerültek befizetésre.

Az **ZRT.** kérelmére 2013. június 4. napján a Miskolci Törvényszék az .../4. számú végzésében az adós gazdálkodásának felügyeletére ideiglenes vagyonfelügyelőt rendelt ki.

Az adóssal szemben elrendelt felszámolási eljárás megindítása 2014. február 27. napján került közzétételre a Céglőnyben, amely a felszámolási eljárás kezdő időpontja.

A felperes az adós hitelezője, a felszámoló által nyilvántartásba vett hitelezői igénye 70 442 094 Ft.

A felperes a kereseti kérelmében „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal az adós vagyona 26 400 000 Ft-tal és ennek 2013. június 2. napjától - a 2014. március 14. napjáig hatályban volt - „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 301. §-ának (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatával csökkent.

A Cstv. 33/A. §-ának (2) bekezdése alapján az alperest a vagyoncsökkenéssel azonos összegű vagyoni biztosíték nyújtására is kérte kötelezni.

Állította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete már 2013. június 2. napján fennállt, ezért az alperesnek az a magatartása, hogy vezető tisztségviselőként

maga és a házastársa részére 26 400 000 Ft osztalékot kifizetett, ellentétes volt a hitelezők érdekeivel, és nem felelt meg az osztalék kifizetéséről szóló jogszabályi rendelkezéseknek sem.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy az adós 2013. június 2. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Állította, hogy az adós ekkor 66 133 270 Ft eszközállománnyal rendelkezett, amely fedezetet nyújtott az 5 759 601 Ft köztartozásának a kiegyenlítésére. Hivatkozott arra is, hogy az osztalék kifizetésekor az adósnak a felperes felé nem állt fenn a 70 422 000 Ft - a felszámolási eljárásban bejelentett - tartozása. Álláspontja szerint az osztalék kifizetésére a jogszabályi rendelkezések betartásával került sor. Erre utal az is, hogy az ideiglenes vagyonfelügyelő sem kifogásolta azt. Az adós vagyona pedig az adós hitelezőinek a követeléseire megfelelő fedezetet nyújtott.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta.

A döntését azzal indokolta, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésében meghatározott feltételek fennállnak. A felperes által csatolt okiratok alapján megállapította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a maga és házastársa részére olyan kifizetést (osztalék) teljesített, amellyel más hitelezők igényének a kielégítése elől vonta el a fedezetet. Utalt arra is, hogy az alperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy az adósnak az osztalék kifizetését követően nem lesz annyi likvid vagyona, amely a felperes és a többi hitelező felé ekkor már lejárt tartozások kiegyenlítését szolgálná. Kiemelte, az alperes is elismerte, hogy az adósnak 2013. június 2. napján már nem volt annyi pénze, amelyből a 27 279 754 Ft összegű lejárt tartozását megfizethette volna. Rámutatott arra is, hogy az alperes csak akkor mentesült volna a felelősségének megállapítása alól, ha olyan tényeket bizonyít, amelyek a per tárgyát képező jogellenes magatartása vétlenségét igazolják. Az alperes azonban ilyen bizonyítékot nem csatolt, a felelősség alóli mentesüléséhez szükséges bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Az alperes szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg a tényállást, az adós ugyanis 2013. június 2. napján nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Állította, hogy ekkor még az adós rendelkezett a tartozásai kielégítéséhez szükséges elegendő likvid pénzeszközzel. Az osztalék befizetése után pedig még maradt olyan vagyona, amely a folyamatos termelői tevékenység mellett biztosítékot nyújtott az adóssal szembeni követelések esedékességkor történő kifizetésére. A felperessel szembeni 5 759 061 Ft-os tartozásra pedig megfelelő fedezetet nyújtott az adós 66 133 270 Ft tárgyi eszköze, míg az **ZRT.**-vel szembeni tartozásnak a 36 000 000 Ft + áfa értékű ingatlana volt a „biztosítéka”.

Álláspontja szerint a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján a vezető tisztségviselői felelősség megállapításának alapjául csak a fizetéseketelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni vagyonvesztés és az annak alapjául szolgáló ügyvezetői magatartás szolgálhat, hiszen a vezető tisztségviselő önmagában a fizetéseketelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséért nem tartozik felelősséggel.

Hivatkozott arra is, hogy a 2013. június 14. napján kirendelt ideiglenes vagyonfelügyelő folyamatos kontrollt gyakorolt az alperes tevékenysége felett, ez pedig kizárta, hogy a hitelezők érdekeit sértő magatartás tanúsítson.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltségében való marasztalását kérte.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kereseti kérelmében megjelölt vagyoncsökkenés tekintetében az alperesnek a Cstv. 33/A. §-án alapuló felelőssége megállapítható. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az osztalék kifizetésének nem álltak fenn a feltételei, mert az sértette „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 131. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat is, ugyanis nem volt 2012. évre tárgyévi adózott eredménye az adósnak.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy az adós 2012. december 31-i fordulónapra elkészített éves beszámolója szerint a 85 464 000 Ft rövid lejáratú kötelezettségére 6 766 000 Ft állt rendelkezésre.

A felperes jogelődje az APEH Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Adóigazgatóság Végrehajtási Osztálya 2012. október 3. napján végrehajtást rendelt el az adóssal szemben 1 058 000 Ft köztartozás miatt, amely az adós cégjegyzékébe 33/1. számon, 2012. november 10. napján bejegyzésre is került. E végrehajtás sikertelensége és a köztartozás növekedése miatt 2013. február 26-án az adóhatóság 4 515 000 Ft-os összegre nyújtott be sikertelen inkasszót. Az adós a 26 400 000 Ft összegű, 2013. június 2-án kifizetett osztalék után 2013. július 12. napján benyújtott bevallásában feltüntette a fizetendő személyi jövedelemadót és az egészségügyi hozzájárulást, összesen 5 024 000 Ft-os összegben, ennek ellenére az adófizetési kötelezettsége teljesítésének nem tett eleget. Az alperes az osztalék kifizetéséhez szükséges, a Gt. 131. §-ának (3) bekezdése szerinti kötelezettségének sem tett eleget, nem küldte meg a cégbíróság részére azt az írásbeli nyilatkozatot, amelyben kijelenti, hogy a kifizetés nem veszélyezteti a társaság fizetőképességét, illetve a hitelezők érdekeinek érvényesülését.

A 26 400 000 Ft osztalék kifizetése miatt az adósnak a 2012. december 31-i fordulónapra elkészített éves beszámolójában feltüntetett 5 014 000 Ft saját tőkéje a 3 000 000 Ft-os jegyzett tőkéhez képest 2013. december 31-i éves beszámoló adatai alapján már -6 959 000 Ft-ra csökkent.

Az így kiegészített tényállás alapján a fellebbezés túlnyomó részt megalapozatlan.

Az alperes vitatta a fellebbezésében, hogy a felelőssége megállapításának alapjául szolgáló, a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésében meghatározott feltételek (a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte, az ügyvezetési feladatainak nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján történő ellátása, valamint az ezzel kapcsolatos okozati összefüggés és a megállapított vagyonsökkenés mértéke) fennállnak, ezért az ítéletábra külön-külön vizsgálta a felelősség megállapításának alapjául szolgáló feltételek hiányával összefüggésben tett fellebbezési hivatkozásait.

A Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A bírósági gyakorlat - ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt is - számtalan ügyben értelmezte már a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fogalmát megállapítva, hogy ebben az esetben a legfőbb szempont az, hogy az adós a tartozását az esedékességgel képes-e megfizetni. A hangsúly e vonatkozásban az esedékességgel történő kielégítésen van.

Az adós képviselőjének ezért folyamatosan figyelemmel kell kísérnie a cég esedékes, lejárt tartozásait és a „cashflow” kimutatásait. Döntési szabadsága kiterjed arra, hogy a lejárt tartozásokat milyen sorrendben elégíti ki, ezt azonban csak addig az időpontig teheti meg, amíg előrelátható, hogy az adós készpénzvagyona az összes lejárt és lejáró követelésére fedezetet nyújt (Kúria .../9.). A felperes által 5/F/1. alatt csatolt, az adós 2012. december 31. napjára elkészített éves beszámolójának adatai alapján az már megállapítható, hogy az adós 85 464 000 Ft rövid lejáratú kötelezettségeinek kielégítésére csupán 6 766 000 Ft pénzeszköze állt rendelkezésre. Az a tény, hogy az adóssal szemben már 2012. október 11-én végrehajtási eljárást rendeltek el - eredménytelenül - és ezt követően sem tett eleget a köztartozások fizetési kötelezettségeinek, továbbá az a tény, hogy az **ZRT.**-vel kötött kölcsönszerződés alapján már 2013. január 2. napján esedékes törlesztőrészletet sem fizette meg, arra utalnak, hogy 2013. június 2-án a 26 400 000 Ft osztalék kifizetésekor az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete fennállt. Az osztalék kifizetése miatt az adós már nemcsak az **ZRT.** felé fennálló 21 620 153 Ft tartozását nem tudta megfizetni, hanem a felperes felé fennálló 5 759 061 Ft lejárt köztartozása mellett az osztalék kifizetése miatt keletkezett járulékokra, az osztalékot terhelő személyi jövedelemadó és egészségügyi hozzájárulás megfizetésére sem volt fedezete.

Alapvetően sérelmezte ezért az alperes a fellebbezésében, hogy az osztalék kifizetésekor az adós a 66 133 270 Ft vagyona miatt nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, illetve az **ZRT.**-vel szemben fennálló tartozás fedezeteként az adós ingatlana is rendelkezésre állt.

A kialakult bírósági gyakorlat szerint ugyanis, ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, a tartozásnak az esedékességgel történő kielégítése likvid pénzeszközök meglétét feltételezi, ezért nem elegendő, hogy az adós teljes vagyona - készpénzzé konvertálása esetén - egyébként fedezetet nyújtana azok kiegyenlítésére.

Az alperes egyébként sem adta semmilyen észszerű magyarázatát annak, hogy ha a rövid lejáratú kötelezettségeire az adós megfelelő pénzeszkővel rendelkezett, miért nem fizette meg - az elrendelt végrehajtás ellenére sem - a köztartozásokat, illetve az egyéb lejárt hitelezői tartozásokat.

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján, a rendelkezésére állt adatokat helyesen mérlegelve jutott arra a következtetésre, hogy az adós 2013. június 2. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, amelyet egyébként az alperesnek is fel kellett ismernie. Az osztalék kifizetését megelőzően ugyanis már átvette az **ZRT.** felmondást tartalmazó levelét, illetve tudnia kellett az adóssal szemben megindított adóvégrehajtási eljárásról, valamint arról is, hogy az osztalék kifizetésének a jogszabályi feltételei nem állnak fenn. Azon túlmenően ugyanis, hogy a rövid lejáratú kötelezettségeit az adós az osztalék kifizetése miatt nem tudta teljesíteni, megsértette „A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 39. §-ának (3) bekezdését is, mivel a saját tőkéjének az összege az osztalék kifizetése után a jegyzett tőke alá csökkent.

Az ítéletábra ezért a továbbiakban azt vizsgálta, hogy a felperes által megjelölt magatartással az alperes megsértette-e a hitelezői érdekek elsődlegessége szem előtt tartásának a Gt. 30. §-ának (3) bekezdésében és a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségét.

Etekintetben az ítéletábra egyetértett az elsőfokú ítéletnek az osztalék kifizetésével kapcsolatos megállapításaival. A meghallgatása során az alperes elismerte, tudta, hogy az osztalék kifizetése esetén a felperes felé fennálló tartozásra az adósnak nem áll rendelkezésére készpénz, „fedezetként” csak a fellebbezésében megjelölt egyéb tárgyi eszközök maradnak. A kialakult bírósági gyakorlat szerint viszont az alperest és a házastársát megillető, egyéb hitelezői követeléseket megelőző kifizetés a lejátságuk esetén sem indokolt, mivel a felszámolási eljárásban ezek a követelések csak a Cstv. 57. §-a (1) bekezdésének h) pontjába, gyakorlatilag utolsó kielégítési helyen kerülnek besorolásra. A Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdésében szabályozott magatartás szempontjából ugyanis másként kell megítélni a társaság tagjait, ügyvezetőit megillető követeléseket a társaság külső hitelezőjévé váló személyek követeléseitől (Kúria .../6.). A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben az ügyvezetőnek mérlegelnie kell, hogy mely hitelező követelését elégíti ki, ennek azonban a fizetőképesség helyreállításához kell igazodnia. A tagok, vezető tisztségviselők felé fennálló tartozások visszafizetése nem hiúsíthatja meg a külső, harmadik személy hitelező követeléseinek kielégítését.

Olyankor tehát, amikor egy tartozás kielégítése nem e szempont szerint történik - a vezető tisztségviselő személyes követelésének (tagként osztalékra való jogosultsága) kifizetése pedig tipikusan ilyen - megállapítható a vezető tisztségviselő felelőssége.

Az alperes fellebbezési hivatkozásával szemben az osztalék kifizetését követően - bár állítása szerint az adós tárgyi eszközei rendelkezésre álltak - a felperes felé fennálló tartozások és egyéb, rövid lejáratú kötelezettségek nem kerültek kiegyenlítésre, az adóssal

szemben elrendelt adóvégrehajtási eljárás is kizárólag a felszámolási eljárás miatt szűnt meg.

Az alperes felelőssége szempontjából a 2013. június 12. napján kirendelt ideiglenes vagyonfelügyelő tevékenységének pedig azért nincs jelentősége, mert a felperes az azt megelőző időpontban tanúsított ügyvezetői magatartás miatt kérte az alperes felelősségének a megállapítását.

A rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság részéről helytállóan került megállapításra a kifizetett osztalék összegével megegyező mértékben a vagyonsökkenés mértéke, valamint az alperes ezzel kapcsolatos magatartása és az adós vagyonsökkenése közötti okozati összefüggés is.

Az alperes a kimentése alapjául szolgáló tényeket az elsőfokú bíróság 2. sorszámú erre vonatkozó felhívása ellenére sem adta elő. Maga sem hivatkozott arra, hogy a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetben bármilyen intézkedést tett volna, sőt azt is vitatta, hogy a felperes ilyen helyzetben volt az osztalék kifizetésének időpontjában.

Alaposnak találta ugyanakkor az ítéletábra az alperes fellebbezését a vagyonsökkenés utáni késedelmi kamatfizetési kötelezettség tárgyában. A Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti megállapítási perben ugyanis a bíróság nem a jelen ügyben még alkalmazandó régi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti kártérítési feltételeket vizsgálja, hanem a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti feltételek fennállta esetén a vagyonsökkenés mértékét illetve a teljes hitelezői igény kielégítésének megghiúsulását vagy a környezeti terhek elmulasztásának rendezését. Ezért az az összeg, amellyel a vezető tisztségviselő vagyonsökkenésként az adós vagyont „károsítja” nem minősül(het) olyan pénzeszköznek, amely után a régi Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatfizetési kötelezettség fennáll, a kamat ugyanis az idegen pénz használatának az ellenértéke, a vagyonsökkenés megállapítása esetén azonban nem az alperes mint vezető tisztségviselő jut a hitelezői érdekek sérelmére bekövetkező „vagyonsökkenés” összegéhez.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben - a késedelmi kamatfizetés mellőzésével - megváltoztatta.

Az alperes fellebbezése túlnyomó részt eredménytelen maradt, ezért az ítéletábra a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte őt - a Kúria 1/2013. Polgári jogegységi határozata alapján a meg nem határozható pertárgy értéke figyelembevételével mellett - a felperes javára a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából álló másodfokú perköltsége megfizetésére, amelynek összegét az ítéletábra a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése folytán irányadó „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3), (4) és (5) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével.

Az alperes pedig lerótt fellebbezési illetékből és a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltséget maga köteles viselni.

Debrecen, 2015. december 21.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró,  
Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

- kiadó -